

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Talmon, s. r. o.**, se sídlem Lovosická 711/30, Praha 9, zastoupená Mgr. Závěšem Hlaváčem, advokátem se sídlem Muchova 240/6, Praha 6, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, čj. 4108/17/5300-21443-701707, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2018, čj. 11 Af 10/2017-88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobkyni platebními výměry ze dne 24. 11. 2015 daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2014 a říjen 2014, neboť žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Proti těmto platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 2. 2017 zamítl a platební výměry potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] V projednávané věci byl žalobkyni odmítnut nárok na odpočet daně z plnění přijatých od společnosti JGI ENERGY, s. r. o (dále jen „společnost JGI“), neboť obchodní transakce byly zasaženy podvodem na DPH a žalobkyně o své účasti na podvodném jednání věděla nebo mohla vědět.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž popsala své vlastnosti a činnost. Namítla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Městský soud vycházel pouze z jednotlivých tvrzení žalovaného, aniž je posoudil v návaznosti na argumentaci stěžovatelky.

[5] K daňovému podvodu, který údajně spočíval v tom, že společnost STONASTO neuhradila daň z faktur vydaných pro společnost JGI, které dodávala zboží, uvedla, že jí o této skutečnosti není nic známo. Dodala, že zjistila, že jednatelka společnosti STONASTO byla dlouhodobě nemocná, a proto je možné, že z tohoto důvodu nebyly uhrazeny faktury. Dále se stěžovatelka informovala, že u společnosti JGI nebyla provedena daňová kontrola a nárok z plnění přijatého od společnosti STONASTO nebyl této společnosti správcem daně odepřen. Paradoxně byl tento nárok odepřen stěžovatelce, která není obchodním partnerem společnosti, u níž údajný daňový podvod nastal. Stěžovatelka odkázala na rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2014, čj. 7 Afs 66/2013-78, a ze dne 30. 1. 2018, čj. 5 Afs 60/2017-60.

[6] Stěžovatelka nesouhlasila ani se závěrem městského soudu a žalovaného, že objektivní okolnosti u ní měly vzbudit podezření, zda se neúčastní podvodného jednání. Ke konkrétním závěrům městského soudu uvedla následující:

- *Obchody mezi stěžovatelkou a společností JGI domlouvala paní Vlasáková*
Stěžovatelka dříve obchodovala se společností STONASTO. Později jednatelka této společnosti, paní Vlasáková, odmítla se stěžovatelkou dále z osobních důvodů obchodovat (stěžovatelka se později dozvěděla, že se jednalo o vážnou nemoc jednatelky). Stěžovatelka hledala nového dodavatele. Paní Vlasáková jí doporučila společnost JGI a seznámila ji s jednatelem této společnosti, panem Koubkem. Není proto pravda, že by paní Vlasáková domlouvala obchody, pouze tento obchod zprostředkovala, další jednání probíhalo pouze mezi stěžovatelkou a společností JGI.
- *Výběr dodavatele - jediný jednatel nemá žádné zkušenosti s danou komoditou, neznal původ zboží, jednalo se o první obchod s ní*
Stěžovatelka spoléhala na doporučení paní Vlasákové, která má v dané oblasti bohaté zkušenosti a předala je i panu Koubkovi. Nebyl důvod jí nedůvěřovat. Navíc každý s obchodem s určitou komoditou někdy začíná. Stěžovatelka si navíc pana Koubka a společnost JGI prověřila. Dodala, že pan Koubek uvedl, že tuší, že dovážené zboží bylo vyrobeno zahraničním výrobcem. Na základě obchodů se společností JGI bylo stěžovatelce dodáváno zboží v požadované kvalitě.
- *Jako kupující byla ve smlouvě se stěžovatelkou uvedena společnost Al Ghayth for Trade and Transport (Libanon), která však byla pouze příjemcem zboží a odběratelem byla společnost Diamond Spider Investment Ltd. (Seychelly)*

Společnost Al Ghayth for Trade and Transport byla odběratelkou stěžovatelky. Odběratelkou této společnosti byla společnost Diamond Spider Investment Ltd. Stěžovatelka své odběratelce navrhla, že ohledně plateb může jednat prostřednictvím prostředníka. Společnost Al Ghayth for Trade and Transport této možnosti využila a jako prostředníka si zvolila společnost Diamond Spider Investment Ltd. Proto je na fakturách uváděna společnost Diamond Spider Investment Ltd, neboť z jejího účtu probíhaly platby zboží. Z uvedeného mohou plynout nesrovnalosti na daných fakturách.

- *Nestandardní se jeví i způsob úhrady zboží, a to nejen mezi společnostmi STONASTO a JGI, ale i mezi stěžovatelkou a společností Al Ghayth for Trade and Transport*
Stěžovatelka se nemůže vyjádřit k platbám mezi společnostmi STONASTO a JGI. K platbám mezi stěžovatelkou a jejím odběratelem stěžovatelka uvedla, jakým způsobem a proč probíhaly v hotovosti. Teprve později stěžovatelka svého odběratele požádala, zda by platby nemohly probíhat bezhotovostně kvůli větší průkaznosti. V důsledku bezhotovostních plateb také docházelo k prodávám s úhradami od odběratele. K tvrzení, že úhrady jsou dokládány pokladními bloky bez čísel, konstatovala, že žádný právní předpis tento požadavek nestanovuje.
- *K danému plnění nebyla doložena odpovídající dokumentace a žalovaný uvedl, v čem konkrétně spatřoval nesrovnalosti, které musely být patrné i stěžovatelce*
Rozdíly, na které poukazoval žalovaný, vznikly v důsledku zaokrouhlování. K tvrzení, že stavy jejího skladu byly dodatečně dotvořeny na základě požadavku správce daně, stěžovatelka uvedla, že nikde není stanoveno, v jakých jednotkách je nutné vést skladovou evidenci. Ona ji vedla v „kg“, neboť to pro ni bylo nejjednodušší. Podstatné je, že „přijaté“ a „vydané“ spolu položkově korespondují.
- *Žalovaný za značně nepravděpodobné považoval také to, že by při přejímce v hodnotě několika milionů korun nebylo zboží řádně kontrolováno a přijato na sklad*
Podle stěžovatelky je podstatný charakter dodávaného zboží (bižuterie). U této komodity nelze dělat kontrolu jinak než namátkově. Tuto skutečnost žalovaný i městský soud přehlédli.
- *Za stejně nepravděpodobné považoval žalovaný i to, že stěžovatelka učinila objednávku zboží v hodnotě několika milionů korun, aniž věděla, kdo zboží vyrobí a jaký je jeho původ*
Stěžovatelka uvedla, že před každou dodávkou si vyžádala vzorky zboží a ověřila si, zda odpovídají požadované kvalitě, kterou u dodávek následně namátkově ověřovala. U sklářských výrobků je podstatné, zda zboží bylo dodáno v požadovaném množství a kvalitě a za ceny obvyklé v místě a čase.

[7] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že neučinila dostatečná opatření k tomu, aby se vyhnula účasti na daňovém podvodu. Stěžovatelka již v průběhu daňové kontroly a následně také v žalobě tvrdila, že učinila dostatek preventivních opatření [ověřila si, že společnost JGI existuje už od roku 2009 a nejedná se o nově založenou společnost, u níž by mohla mít pochybnosti o účelovosti jejího založení, není v insolvenci, nechala si podat podrobné reference od paní Vlasákové, společnost JGI si ověřila rovněž v registru ARES (že je plátcem DPH a není nespolehlivým plátcem), ověřila si, že pan Koubek je osobou oprávněnou jednat za společnost JGI, uskutečnila s ním osobní jednání, prověřila, že společnost JGI disponuje skladem pro obchodovanou komoditu, vyžádala si vzorky dodávaného zboží apod.]. Teprve po takto rozsáhlém prověření uzavřela smlouvy se společností JGI, obchodování probíhalo za obvyklé ceny, před každou novou dodávkou si stěžovatelka ověřila všechny rozhodné skutečnosti, prováděla namátkové kontroly, zboží od dodavatele pak stěžovatelka prokazatelně vyvezla do zahraničí. Podle stěžovatelky jsou učiněná opatření dostatečná. K závěrům městského soudu, že si neprověřila adresu trvalého pobytu pana Koubka, která je na úřadu Městské části Praha 9, a že společnost JGI sídlí na virtuální adrese, uvedla, že jí není známá adresa této městské části a že v obchodních stycích není zvykem prověřovat si adresu trvalého

pobytu jednatele společnosti, se kterou je obchodováno, odůvodnila také, proč v dnešní době obchodní společnosti přistupují k tomu, že mají sídlo na virtuální adrese. Pro stěžovatelku bylo podstatné, že společnost JGI má skladové prostory. K tvrzení, že společnost JGI v obchodním rejstříku nezveřejnila účetní závěrku, stěžovatelka poznamenala, že tuto povinnost neplní řada společností. Kdyby byl na základě této skutečnosti odpírán nárok na odpočet daně, nemohla by řada obchodních subjektů realizovat své obchody. Splnění této povinnosti mají hlídat finanční orgány a nepřikládat ji k tíži daňovým subjektům. Stěžovatelka podotkla, že daňová správa podle judikatury SDEU nemůže na povinných osobách vyžadovat, aby složitě a důkladně prověřovaly svého dodavatele, a přenášet tak na ně faktické úkony, které má vykonávat sama.

[8] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný odkázal na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a napadený rozsudek. Jeho rozhodnutí i rozsudek městského soudu jsou správné, zákonné a jsou dostatečně odůvodněny. Dále uvedl, že nárok na odpočet DPH je nedílnou součástí systému DPH a v principu nesmí být omezen. Výjimku představuje situace, v níž daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem. Žalovaný popsal, kdy má být nárok na odpočet daně odepřen. Podmínkou takového postupu je, že daňový subjekt věděl nebo mohl vědět, že je součástí daňového podvodu, což v projednávané věci bylo splněno. Žalovaný rovněž shrnul, že v dané věci zjistil souhrn objektivních okolností vztahujících se k projednávanému obchodnímu případu, které ve stěžovatelce mohly vzbudit podezření, že plnění na základě vztahu se společností JGI jsou zasaženy daňovým podvodem na DPH. Stěžovatelka podle jeho názoru neprokázala, že přijala dostatečná preventivní opatření v souvislosti se zjištěnými nestandardními okolnostmi obchodních případů.

[10] K rozsudkům NSS, na které odkazovala stěžovatelka, uvedl, že se jedná o skutkově jiné případy, které na projednávanou věc není možné použít, a podrobně svůj názor rozvedl.

[11] Podotkl, že postupem v projednávané věci není suplován výběr „chybějící daně“ ve státním rozpočtu. Tímto postupem je pouze naplňován účel právní úpravy, že nárok na odpočet daně nemůže být uplatňován podvodným způsobem.

[12] Žalovaný připustil, že u komodity, o kterou se jedná v posuzované věci, je možné provádět pouze namátkovou kontrolu. Je již ovšem nestandardní, že výsledky namátkových kontrol nebyly vyznačeny v dodacích nebo nákladních listech (především s ohledem na cenu dodávek).

[13] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] NSS se již v řadě svých rozhodnutí zabýval otázkou daňových podvodů v souvislosti s nárokem na odpočet daně. Tak tomu bylo např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2019, čj. 10 Afs 132/2019-64. Toto rozhodnutí precizně zpracovává posouzení této problematiky, které je použitelné i na projednávaný případ. Desátý senát NSS v citovaném rozsudku uvedl, že zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, jež od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, musí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu. Smyslem tohoto korektivu je ochránit subjektivní práva a legitimní očekávání daňových subjektů, které si nejsou a nemohou být vědomy daňového podvodu a jednají s veškerou rozumnou opatrností, aby se nestaly součástí takového daňového podvodu. Po daňovém subjektu nelze spravedlivě požadovat, aby v případě standardního obchodu v rámci své běžné podnikatelské činnosti zkoumal - bedlivěji než běžně - zda v distribučním řetězci na některém místě došlo nebo v budoucnu může dojít k podvodnému jednání, jehož účelem je neoprávněná vratka DPH (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, čj. 6 Afs 156/2014-47, věc *Lia Fail company*, bod 21; srov. též věc *VYRTYCH*, 5 Afs 60/2017, zejména bod 69). Proto i skutečnost, že daňový subjekt **mohl vědět, měl (musel) vědět či dokonce přímo věděl** o objektivních okolnostech, které nasvědčují tomu, že obchodní transakce byla zasažena podvodem, prokazuje správce daně. Eventuální přenášení tohoto důkazního břemene na daňový subjekt je nepřijatelné.

[16] Žalovaný i městský soud dospěli na základě obsahu správního spisu k závěru, že žalobkyně byla v posuzovaném případě součástí daňového podvodu, a to v lineárním řetězci dodavatelů, ve kterém vystupovaly při obchodu s bižuterními komponenty společnosti STONASTO, s. r. o. (dále jen „společnost STONASTO“), JGI, žalobkyně, odběratel Diamond Spider Investment Ltd. (Seychelly) nebo příjemce Al Ghayth for Trade and Transport (Libanon). Společnost STONASTO z dodání zboží společnosti JGI neodvedla daň na výstupu a vůči správci daně byla nekontaktní. Společnost JGI s bižuterními komponenty nikdy neobchodovala, žalobkyně byla její první zákaznice, zboží nakupovala od společnosti STONASTO a nevěděla, jaké jsou obvyklé ceny tohoto zboží na tuzemském trhu. Žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně na vstupu z nákupu zboží a současně deklarovala dodání zboží do jiného členského státu (osvobozené od daně podle § 64 zákona o DPH). Z uvedeného plyne, že v řetězci jeden subjekt neodvedl státní pokladně vybranou DPH a další subjekt vykázal a uplatnil nárok na její odpočet, a to za účelem získání zvýhodnění. O podvodném jednání svědčí i další skutečnosti, např. nestandardní úhrada zboží, ke zboží nebyla ani doložena odpovídající dokumentace. Dále není znám výrobce, obchodní značka a původ daného zboží. Se zbožím od společnosti JGI žalobkyně rovněž nikdy neobchodovala v tuzemsku, toto zboží bylo vždy vyvezeno do zahraničí. Současně stěžovatelka shodný sortiment do zahraničí nikdy nevyvážela od jiné společnosti než právě od společnosti JGI.

[17] Dále žalovaný a městský soud uvedli, že žalobkyně věděla nebo mohla vědět, že je součástí daňového podvodu. Podle jejich názoru žalobkyně nepostupovala dostatečně obezřetně a nepřijala opatření k prevenci své účasti na podvodném jednání. Nestandardní je podle jejich názoru způsob výběru dodavatele. S jednatelem společnosti JGI (pan Koubek) údajně žalobkyni seznámila paní Vlasáková (jednatelka společnosti STONASTO),

kteřá také prý domlouvala obchody mezi žalobkyní a společností JGI. Městský soud pouze na rozdíl od žalovaného dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně věděla, že společnost STONASTO byla dodavatelkou společnosti JGI. Podezřelé podle názoru žalovaného a městského soudu bylo, že si žalobkyně zboží v milionech korun nepřebírala fyzicky, dále byl podezřelý způsob úhrady zboží mezi žalobkyní a společností z Libanonu, žalobkyně také učinila objednávku v milionech korun u nového dodavatele, se kterým dříve neobchodovala. Žalobkyně rovněž mohla zjistit, že společnost JGI má sídlo na virtuální adrese, nezveřejňuje ve Sbírce listin své účetní závěrky, její jednatel Koubek je přihlášen k trvalému pobytu na adrese úřadu Městské části Praha 9 atd. Podrobněji viz str. 9 - 12 napadeného rozsudku a odůvodnění rozhodnutí žalovaného (zejména str. 9 - 16).

[18] NSS v souladu s městským soudem a žalovaným konstatuje, že na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu bylo zjištěno, že obchodní transakce byly zasaženy podvodem na DPH, o kterém stěžovatelka věděla nebo vědět mohla a k jeho zjištění nepřijala s ohledem na okolnosti případu dostatečná preventivní opatření. Uvedené jednoznačně a spolehlivě vyplývá ze souboru nepřímých důkazů provedených správcem daně. Finanční orgány správně identifikovaly výčet konkrétních nestandardností daňového podvodu, jež nasvědčují přijatému závěru. Stěžovatelka byla součástí ekonomického řetězce, v němž se jednotlivé subjekty znaly, byly mezi sebou provázány a v němž prokazatelně došlo k daňovému podvodu. Nadto zde byla řada skutečností napovídající nestandardnosti dotčených obchodů, které oprávněně mohly a měly ve stěžovatelce vzbudit podezření, že je součástí daňového subjektu. Stěžovatelka tedy měla (a mohla) učinit preventivní opatření a ještě důkladněji si prověřit své dodavatele a odběratele. Vzhledem k tomu, že tak neučila, nemá nárok na odpočet daně ve smyslu § 72 zákona o DPH.

[19] K tomu NSS podotýká, že jednotlivé skutečnosti, ze kterých správní orgány a městský soud vyvozovaly, že došlo k daňovému podvodu, o němž stěžovatelka věděla nebo vědět mohla, samy o sobě nic neprokazují. Ve svém souhrnu a vzájemných souvislostech ovšem dávají objektivní obraz o tom, jaký charakter měly obchody mezi zúčastněnými subjekty, a stěžovatelce mělo být přinejmenším podezřelé (mohla vědět), že se účastní daňového podvodu. Stěžovatelka přesto neučinila dostatečná opatření, jejichž přijetí by ospravedlnilo, že o daňovém podvodu nemohla vědět. Tímto způsobem k jednotlivým okolnostem přistupoval žalovaný i městský soud. Žalovaný např. na str. 10 svého rozhodnutí uvedl, že *„[j]ednotlivé zjištěné okolnosti obchodování mezi výše uvedenými subjekty jsou indiciemi, jež ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů o tom, že předmětný obchod byl zatížen podvodem na DPH“*. Městský soud na str. 8 napadeného rozsudku uvedl, že *„[s]právní orgán prvního stupně ve zprávách o daňové kontrole popsal objektivní okolnosti, které ačkoli každá sama o sobě nejsou nezákonné, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že odvolatel o podvodu na DPH vědět mohl a měl“*.

[20] Námitky stěžovatelky směřují ke zpochybnění vždy určité konkrétní (jednotlivé) skutečnosti. To ale nepostačuje k tomu, aby byl zpochybněn souvislý a logický obraz charakteru řetězce uskutečněných obchodů a vztahů mezi zúčastněnými subjekty. Kasační stížnost či žaloba stěžovatelky by mohla být úspěšná pouze v případě, že by stěžovatelka

vyvrátila uceleným argumentačním celkem indicie, které vedly k závěru o existenci daňového podvodu, a skutečnost, že stěžovatelka o daňovém podvodu věděla nebo vědět mohla. To se však nestalo. Obdobně jako kasační námitky byly formulovány také žalobní námitky. Nelze proto vyčítat městskému soudu, jakým způsobem se s nimi s ohledem na uvedené vypořádal (k otázce nepřezkoumatelnosti viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nedůvodná je proto také námitka stěžovatelky, že městský soud se nevypořádal s její argumentací. Podstatné pro projednávanou věc bylo posouzení jednotlivých skutečností v jejich úhrnu a vzájemných souvislostech.

[21] NSS již dopodrobna nerozváděl skutečnosti, na základě kterých městský soud a žalovaný dospěli k závěru o tom, že stěžovatelka neměla nárok na odpočet daně podle § 72 zákona o DPH, neboť byla součástí daňového podvodu, o kterém věděla nebo vědět mohla. Bylo by to totiž neustálým opakováním již jednou vyřčeného. Se závěry ohledně skutkového stavu se NSS s městským soudem i žalovaným ztotožňuje a v podrobnostech na jejich rozhodnutí odkazuje.

[22] NSS v reakci na námitky stěžovatelky proto uvádí, že skutečnost, že má dodavatel sídlo na virtuální adrese, by sama o sobě neodůvodnila závěry správních orgánů a městského soudu. Stejně tak adresa bydliště jednatele společnosti JGI atd. Tyto závěry ovšem nezvrátí ani to, že žalovaný sám připustil, že v takovém množství dodaného zboží a jeho charakteru stačilo, aby stěžovatelka učinila pouze namátkové kontroly. Jak již bylo řečeno, stěžovatelce mělo být na základě žalovaným a městským soudem konkrétně popsanych indicí podezřelé, že může být součástí daňového podvodu. Okolnosti daného případu ji měly přimět k větší opatrnosti a k přijetí ještě větších preventivních opatření, než která podle svých tvrzení učinila. Stěžovatelka v této věci neprokázala dostatečnou míru obezřetnosti.

[23] K judikatuře, na kterou odkazovala stěžovatelka, NSS uvádí, že skutkové okolnosti těchto věcí byly odlišné od projednávané věci. V daných věcech vyplynuly nesrovnalosti z provedeného dokazování ohledně toho, zda daňový subjekt o daňovém podvodu vědět mohl a měl. V posuzované věci z provedeného dokazování žádné zásadní nesrovnalosti nevyplynuly. Netvrdí je ani stěžovatelka.

[24] NSS nadto dodává, že v projednávané věci byla posuzována otázka nároku na odpočet daně. Stěžovatelka podmínky pro odpočet daně nesplnila, a proto jí byla vyměřena DPH. Nelze proto hovořit o tom, že by daňová správa vyhledala právě stěžovatelku za účelem vybrání chybějící DPH. Daňová správa postupovala pouze v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[26] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. října 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu